C93 – FIN5

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

24 januari 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIEN EN BEGROTING

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de resultaatsonafhankelijke, gemeentelijke en provinciale belastingen op bedrijven

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de aanslag inzake onroerende voorheffing

Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

Donderdag 24 januari 2002

VOORZITTER : De heer Marc van den Abeelen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.13 uur.*

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de resultaatsonafhankelijke, gemeentelijke en provinciale belastingen op bedrijven

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de resultaatsonafhankelijke, gemeentelijke en provinciale belastingen op bedrijven.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, Vlaamse bedrijven betalen op jaarbasis minstens 768 miljoen euro aan resultaatsonafhankelijke, gemeentelijke en provinciale belastingen, waarvan 77 percent naar de gemeenten en 19 percent naar de provincies gaat. Voor sommige bedrijven vertegenwoordigen deze belastingen een buitenproportioneel grote financiële last. Bovendien verzwaren ze de administratieve overlast voor heel wat bedrijven.

Inmiddels werden we geconfronteerd met een groot aantal verhogingen van gemeentelijke en provinciale belastingen. Zo verhoogden 4 van de 5 Vlaamse provincies hun opcentiemen op de onroerende voorheffing ; de vijfde – Limburg – zal hetzelfde doen in 2002. Daarenboven verhoogde een derde van de Vlaamse gemeenten de opcentiemen op de onroerende voorheffing, terwijl er anderzijds ook heel wat verhogingen van bestaande gemeentelijke belastingen werden doorgevoerd. De commissieleden die ook met de gemeentelijke politiek te maken hebben, weten dat dit op ongeveer alle domeinen is gebeurd.

Bedrijven kunnen per definitie niet genieten van de verlagingen in de personenbelasting. Dat is al een oud zeer. Lokale besturen kunnen ingrijpen als het gaat om de personenbelasting. De vennootschapsbelasting wordt echter door de federale overheid vastgelegd. Bedrijven konden eerst rekenen op een verlaging van de onroerende voorheffing op materieel en outillage en op de Vlaminov-regeling. In de huidige legislatuur worden deze belastingen echter verhoogd.

Wat de belastingverhogingen door gemeenten en provincies betreft, verdienen het provinciale en het gemeentelijke niveau wellicht een verschillende benadering. De verhoging van de belastingen door de provincies kan op weinig begrip van de spreker rekenen. De provincies lopen immers vooruit op de resultaten van het kerntakendebat, dat nog moet worden gevoerd. Ze eigenen zich al middelen toe om zich 'incontournable' te maken. Als de opdracht van de provincies, in het kader van het kerntakendebat, wordt ingeperkt tot een welomschreven coördinerende rol, dan is het toekennen van fiscale autonomie aan dit bestuursniveau niet meer voor de hand liggend. Dat geldt zeker voor de provinciale opcentiemen op de onroerende voorheffing en de algemene provinciebelastingen op bedrijven.

De gemeenten lijken daarentegen steviger argumenten te hebben als ze stellen dat ze de lokale belastingen wel moeten aanpakken. Bedrijven zijn in de meeste gevallen rechtspersonen. Ze ontsnappen aan de louter gemeentelijke fiscale autonomie.

Er zijn een aantal oplossingen mogelijk. Zo kan een 'economisch criterium' worden ingebouwd in de nieuwe verdelingsregels voor het gemeentefonds, zodat gemeenten worden gecompenseerd

Bogaert

voor de kosten van aanzienlijke aanwezigheid van industrie op hun grondgebied. Er kunnen afspraken worden gemaakt tussen de Vlaamse overheid en lokale besturen over de aanwending van de gemeentelijke fiscale autonomie. Bepaalde 'belastingen op bedrijven', zoals deze op drijfkracht en tewerkgesteld personeel, moeten bijvoorbeeld worden vermeden. Ten slotte kan ook een 'zero based budgetting' in het gemeentelijk beleid worden geïntroduceerd, zodat budgettaire uitdagingen niet alleen aan de inkomstenzijde worden opgevangen. Dit laatste past in het aangekondigde actieplan van de door minister Gabriels aangekondigde lastenverlaging voor bedrijven.

Mijnheer de minister, kan de Vlaamse regering een nieuwe maatregel nemen waardoor de last van de onroerende voorheffing structureel en generiek verlaagd wordt ? Kan ze overgaan tot het herzien van het hele stelsel van onroerende voorheffing, zeker voor wat het materieel en de outillage betreft ? Kan ze, naar analogie met Wallonië, terzake een fiscaal pact met de gemeenten afsluiten ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik trap een open deur in als ik zeg dat met de goedkeuring van de Lambermontakkoorden het Vlaamse Gewest sinds 1 januari 2002 uitgebreide bevoegdheden heeft gekregen om autonoom de heffingsgrondslag, de aanslagvoet en de vrijstellingen te bepalen van de onroerende voorheffing. 'Materieel en outillage' zijn toestellen, machines en andere installaties, die worden gebruikt voor een nijverheids-, handels- of ambachtsbedrijf en die onroerend zijn, hetzij van nature hetzij door bestemming. Op materieel en outillage wordt een kadastraal inkomen vastgesteld. De ondernemer betaalt daar dan ook jaarlijks onroerende voorheffing op.

De Vlaamse regelgeving inzake de onroerende voorheffing bevat op dit moment reeds een aantal bedrijfsvriendelijke maatregelen. Ze werden door toenmalig minister Demeester doorgevoerd. Sinds 1998 is de indexering van het KI voor materieel en outillage de facto bevroren. Het Vlaamse Gewest was op dat moment nog niet bevoegd om de KI's zelf af te schaffen. Er is toen gekozen voor een onrechtstreekse desindexering, waardoor de aanslagvoet van de onroerende voorheffing jaarlijks werd verminderd in functie van de stijging van het indexcijfer. Voor het aanslagjaar 2001 is de coëfficiënt waarmee de indexering gebeurt, vastgesteld op 0,94. Op die manier wordt de indexering gecorrigeerd. De aanslagvoet na de desindexatie voor de onroerende voorheffing op materieel en outillage wordt hierdoor verlaagd van 2,41 naar 2,35 percent.

Sinds 1998 worden in het Vlaams Gewest nieuwe investeringen in materieel en outillage vrijgesteld van onroerende voorheffing. Als het gaat om investeringen ter vervanging van reeds bestaand materieel of outillage, dan geldt de vrijstelling slechts in de mate dat het bestaand KI hiervan wordt overschreden.

Als minister van Economie heb ik ook een ruim aantal dossiers behandeld die gingen over zaken die niet zo goed bekend zijn. Ondernemingen kunnen gedurende vijf jaar genieten van een economische vrijstelling van onroerende voorheffing indien ze aan de voorwaarden van de economische expansiewetgeving voldoen.

Voor wat materieel en outillage betreft, hebben we recent onderzocht hoe de last van de onroerende voorheffing eventueel verder zou kunnen worden verlaagd. Het Vlaams Gewest zou de heffingsgrondslag, die vandaag wordt berekend aan de hand van een desindexatiecoëfficiënt, zelf kunnen aanpassen. In principe is Vlaanderen sinds de Lambermontakkoorden bevoegd om, indien daar een politieke meerderheid voor bestaat, het tarief af te schaffen.

Dit zou echter betekenen dat het gedeelte dat toekomt aan de provincies en gemeenten, tot nul wordt herleid. Ik stel dan ook voor elke mogelijkheid grondig te onderzoeken. Er staan enorme belangen op het spel. Toen ik vorige zomer te gast was bij BASF, heb ik gezien welke uitgaven een petrochemisch bedrijf heeft in verband met de onroerende voorheffing. Dat gaat om immense bedragen. Daarbij komt nog het deel dat aan de stedelijke overheid wordt betaald. Indien de Vlaamse overheid ook maar iets wijzigt, heeft dit dan ook onmiddellijk een weerslag op de inkomsten van de provincies en gemeenten. Tijdens het kerntakendebat moet dan ook gesproken worden over de fiscaliteit en welk niveau daarvoor instaat. We hebben de opdracht gegeven aan een extern fiscalist om één en ander te onderzoeken en om gefundeerde voorstellen te doen die kunnen zorgen voor een vereenvoudiging van de wetgeving.

U vroeg naar bedrijfsvriendelijke maatregelen. Ik ga niet zo ver als andere partijvoorzitters door te stellen dat omdat in bedrijven ook televisie wordt

Van Mechelen

gekeken, er dus geen kijk- en luistergeld meer moet worden betaald. Er zijn een aantal substantiële vrijstellingen. Ik geef het voorbeeld van een overlijden in familiale ondernemingen. Onder bepaalde voorwaarden is de overdracht vrijgesteld van successierechten. Ik heb daarvan toevallig vorige week een presentatie door mijn administratie gezien. Ik kan die cijfers bij het verslag laten voegen. Tot mijn verbazing gaat het niet om enorme bedragen.

Vorige week is in dit parlement het debat gevoerd over het verlagen van de registratierechten. Dat is natuurlijk ook volledig van toepassing op de Vlaamse bedrijven. Dat leidt uiteindelijk tot een aanzienlijke vermindering van de fiscaliteit op het onroerend vermogen.

U had nog een specifieke vraag over de gemeenten en provincies. Ik kan niet genoeg onderstrepen dat minister van Grembergen enorme inspanningen levert, gesteund door mezelf, om de middelen voor het Gemeentefonds substantieel te verhogen. We hebben in 2001 de ongeveer 25 miljoen euro voor de provincies aan het Gemeentefonds toegevoegd. In de begroting 2002 is opnieuw in ongeveer 27,5 miljoen euro extra voorzien. Dat betekent een aangroei van 1999 tot 2002 van 1,08 miljard euro tot 1,22 miljard euro. Dat is een gecumuleerde aangroei van 12,46 percent.

De Vlaamse regering voegt de daad bij het woord en zorgt voor een versterking van de fiscale basis van de gemeentebesturen. Sinds de zomer 2001 hebben we het mechanisme van de doorstorting van de financiële middelen gewijzigd. Ik heb daarover een protocol afgesloten met de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten. Vanaf 1 juli gebeuren de doorstortingen inzake de onroerende voorheffing in zesmaandelijkse schijven. Op 31 december 2001 hadden we al 183 miljoen euro doorgestort. Dat is een verschil van 371 miljoen euro in de kas van de gemeenten. Deze aangelegenheid kost Vlaanderen 4,95 miljoen euro tot 7,44 miljoen euro aan derving van renteinkomsten. Dat weegt echter niet op tegen de versteviging van de kaspositie van de steden en gemeenten. Op die manier kunnen ze een soepeler financieel beleid voeren.

In de Septemberverklaring kondigde minister-president Dewael aan dat de nieuwe Vlaamse minister van Economie met een actieplan ter ondersteuning van de Vlaamse bedrijven naar voren zou komen. Ik heb daar net zoals u vanmorgen een aantal dingen over gelezen. Dit wordt dus zeker vervolgd. Met betrekking tot de fiscale autonomie van de gemeenten suggereerde minister Gabriels om een en ander af te schaffen. Vandaag verklaart hij echter in Trends dat hij psychologische druk zal uitoefenen op de gemeenten. Ik wens hem daarbij veel succes. Als burgemeester van mijn gemeente, mag hij op mij zoveel druk uitoefenen als hij wil. Ik zal ervoor zorgen dat de rekeningen kloppen.

Ik ben er voorstander van om de fiscale autonomie van de gemeenten om belastingen te heffen binnen de door de wetgever opgelegde beperkingen, ongeschonden te laten. Vlaanderen moet er zich voor hoeden zich daarin te mengen. Dit staat haaks op de fundamenten van een kerntakendebat waarbij het principe 'No taxation, without representation' in de praktijk wordt gebracht.

De heer Bogaert verwijst naar de Waalse regering die eind 1997 per omzendbrief een zogenaamd 'paix fiscale' aan de Waalse gemeenten oplegde. De onderhandelingen om tot een fiscaal pact te komen waren mislukt. Het was de bedoeling om enerzijds gemeenten te verbieden bepaalde belastingen te heffen en anderzijds om van de resterende belasting het maximale tarief vast te leggen. Dit is aangevochten bij de Raad van State. Die heeft de poging van de Waalse regering om de belastingsbevoegdheden van de gemeenten te beknotten, vernietigd. De Raad van State heeft in alle duidelijkheid gesteld dat de inperking van de gemeentelijke fiscale autonomie niet kan gebeuren door de gewestelijke autoriteiten. Wallonië heeft dan een andere oplossing gezocht in de aard zoals ook u suggereert. Het Waalse Gewest probeert te interveniëren via de voogdij, namelijk via het goedkeuren van de begroting door de toezichthoudende overheid. Minister van Grembergen en ikzelf zien die werkwijze echter niet zitten.

Ieder bestuursniveau moet de eigen verantwoordelijkheid nemen. Vlaanderen moet binnen de budgettaire mogelijkheden nagaan wat er kan worden gedaan om de fiscale druk op de ondernemingen te verlichten. Zelf heb ik tijdens verschillende nieuwjaarsspeeches de voorbije weken autoriteiten, zoals de stad Antwerpen, opgeroepen om de 23,5 miljoen euro extra middelen die ze zullen krijgen uit het Gemeentefonds te gebruiken om de lastendruk van de KMO's te verminderen.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik ben tevreden met het antwoord van de minister. De geregelde doorstortingen aan de gemeenten betekenen een duidelijke

De Roo

verbetering. Geldt dat ook voor de personenbelasting of alleen voor de onroerende voorheffing ?

Minister Dirk Van Mechelen : Het geldt voor de onroerende voorheffing. Op 28 december werkte de administratie aan de afsluiting van de begroting. Het is merkwaardig welke gigantische doorstortingen Vlaanderen kreeg in de laatste dagen van december. Het ging om bedragen tot bijna 12,39 miljoen euro per dag. We hadden 173,6 miljoen euro voorschotten uitbetaald aan steden en gemeenten. We hebben die vrij snel gerecupereerd in januari, waardoor de derving aan renteinkomsten laag is. Ik vind trouwens niet dat Vlaanderen rente moet heffen op geld dat aan de gemeenten toekomt. Ik vind zelfs dat Vlaanderen een stukje intrest mag betalen voor het vervroegd doorstorten.

De heer Johan De Roo : Kan eenzelfde regeling worden getroffen voor de personenbelasting ? Vorige week hebben we gelezen dat het inkohieren van de personenbelasting vertraging oploopt. Dat zal meebrengen dat overheden die geld via die personenbelasting moeten krijgen, pas veel later over die middelen zullen beschikken.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik las vandaag in een of andere krant dat het ministerie van Financiën terug op snelheid zit. De eerste 470.000 aanslagbiljetten zijn verstuurd. Binnen de normale termijn zullen er nog 5 miljoen volgen. Hierover zou de federale minister van Financiën eigenlijk een protocol moeten sluiten met de VVSG. Dat lijkt me in elk geval een mooie vraag die onze gemeenschapssenatoren kunnen stellen aan de federale bevoegde minister.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de minister, ik maak me zorgen over een bepaald punt. In Vilvoorde bijvoorbeeld is een belasting ingevoerd op de economische bedrijvigheid. Zelfs de kleinste kruidenier moet die belasting betalen. In het verleden bedroegen de uitkomsten uit de belasting op economische bedrijvigheid ongeveer 173.000 euro. Die zijn nu gestegen tot 1,98 miljoen euro. Als gemeenten dat kunnen blijven doen, wat zal dat betekenen voor het bedrijfsleven ? Zal dit geen afbreuk doen aan de pogingen van de gewesten om een bedrijfsvriendelijkere fiscaliteit door te voeren ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer Van Goethem, ik zou een politiek antwoord kunnen geven op de situatie in Vilvoorde. Ik zal dat echter niet doen. Deze heffing beantwoordt volledig aan de fiscale autonomie van de stad Vilvoorde. De Vlaamse overheid kan enkel betreuren dat men een batterij van dergelijke maatregelen blijft invoeren. Gemeenten en steden genieten ten volle van de onroerende voorheffing op de bedrijfssites. In sommige steden vormt dit een immense bron van inkomsten. Dat is ook een van de redenen waarom er voor plattelandsgemeenten een correctie wordt doorgevoerd in het Gemeentefonds. Ze zijn verantwoordelijk voor het behoud en de bescherming van de open ruimte terwijl er op andere plaatsen bedrijfsterreinen tot stand komen. Die laatste overheden kunnen wel genieten van inkomsten uit de onroerende voorheffing. Het is dus een goede zaak dat de parameters van het Gemeentefonds worden gewijzigd. Wat dat betreft, moeten de normale spelregels worden gevolgd. De kiezer zal daarna een oordeel kunnen vellen over dit beleid.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw onderbouwd en gemotiveerd antwoord. Ik ben blij dat de fiscale regeling voor materieel en outillage door een extern fiscalist wordt onderzocht en dat daarover berekeningen worden gemaakt.

Ik ben uiteraard niet tegen de fiscale autonomie van lokale besturen, wel integendeel. In een gewestelijk beleid moet men echter wel weten wie wat doet. Als het transfereren van 24,8 miljoen euro van het Provincie- naar het Gemeentefonds tot gevolg heeft dat de provincies de fiscale druk met 100 tot 125 miljoen euro verhogen, dan moet de Vlaamse overheid daar zicht op hebben. Op verscheidene terreinen wordt immers een fiscaliteit ingevoerd voor dezelfde rechtsonderhorigen. Als men daar geen zicht op heeft, dan is er een probleem. Ik wens geen voogdij uit te oefenen of de autonomie aan te tasten. Wel moet er een basis zijn om zicht te hebben op de elkaar kruisende fiscale regelingen. Mijnheer de minister, we zullen de zaak zeker opvolgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de aanslag inzake onroerende voorheffing

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Laurys tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de aanslag inzake onroerende voorheffing.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, sedert vorig jaar is er blijkbaar een nieuwe werkwijze voor het innen van de onroerende voorheffing. Voordien gebeurde dat op basis van het gezin. Nu wordt dit gesplitst en is het mogelijk dat beide echtgenoten een aanslag krijgen toegestuurd.

Dit betekent dat vanaf dit jaar mensen plots voor de eerste maal geconfronteerd worden met een aanslag. Dit veroorzaakt heel wat verwarring bij de belastingspichtigen. Als de mensen contact willen opnemen met het call center, blijkt dit niet eenvoudig te zijn. Indien ze daar wel in slagen, krijgen ze niet de juiste informatie en worden ze aan hun lot overgelaten.

De werkdruk van de dienst zelf is hoog. De maatregel is immers vrij omslachtig. De werklast is gestegen omdat elke aanslag moet worden gecontroleerd en eventueel ontdubbeld.

Mijnheer de minister, wat waren de motieven om de aanslag inzake de onroerende voorheffing te splitsen ? Waarom werd daarover geen degelijke informatie verspreid ? Welke maatregel overweegt u om de bereikbaarheid van de dienst te verbeteren ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik zal op deze technische vraag een technisch antwoord geven. Vóór het aanslagjaar 1992 werd door de federale administratie van het Kadaster een onroerend goed dat uitsluitend eigendom was van de gehuwde vrouw in het uittreksel uit de kadastrale legger onder hoofding van de man ingeschreven.

Aan de hand van gecodeerde, attributieve letters of cijfers in het percelenkader kon worden gedetecteerd aan wie het goed toebehoorde. Het cijfer 1 stond voor 'gemeenschap', 2 voor 'vrouw' en 4 voor 'man'.

Vanaf het aanslagjaar 1992 werd voor de nieuwe mutaties een andere werkwijze gevolgd. Een onroerend goed dat uitsluitend eigendom is van de gehuwde vrouw, werd vanaf dan ook effectief op haar naam ingeschreven. Voorlopig werd deze werkwijze enkel voor nieuwe mutaties gevolgd. Telkens er een transactie gebeurde, werd nagegaan wie de volle eigenaar was.

Vanaf dan werd ook ingekohierd op naam van de werkelijke eigenaar. De bestaande inschrijvingen bleven evenwel behouden.

Vanaf het aanslagjaar 2001 werden ook de bestaande inschrijvingen door de administratie van het Kadaster in die zin aangepast. Dit gaf inderdaad aanleiding tot verwarring bij heel wat burgers. De motivatie voor deze gewijzigde werkwijze van het kadaster is vanzelfsprekend het streven naar een correcte identificatie van elk kadastraal perceel met de werkelijke eigenaar.

Om het heel cru te stellen, zit men nu juist. Voor sommigen was dit een schok omdat gewoonlijk de naam van de man werd ingeschreven. Indien nu echter blijkt dat de vrouw de eigenaar is, dan wordt op het aanslagbiljet haar naam gebruikt.

Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd via informeel overleg op de hoogte gebracht van de maatregel van de federale administratie. Het ministerie heeft daarop proactief maatregelen genomen en in samenwerking met de Vlaamse Infolijn een script uitgewerkt. De Vlaamse Infolijn heeft heel wat vragen van burgers ontvangen. Ze heeft hen op correcte wijze de noodzakelijke informatie gegeven.

Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft bovendien sinds mei 2001 de Vlaamse Infolijn en Citel ingeschakeld om de klantvriendelijkheid te verhogen. In het verleden hebben we daarmee enorme problemen gekend. Er werden volkomen nieuwe afspraken gemaakt met de Vlaamse Infolijn.

Deze lijn werd ook ingeschakeld voor andere gewestbelastingen. Sinds 1 mei 2001 is er trouwens ook een Belastinglijn operationeel. Ze maakt gebruik van goed uitgewerkte scripts. Via het welbekende FAQ-systeem is de Vlaamse Infolijn vandaag in staat de burger de nodige algemene informatie te verschaffen.

Van Mechelen

Wanneer de oproep betrekking heeft op een individueel dossier, wordt de beller via de Vlaamse Infolijn automatisch doorverbonden met de dossierbeheerder. Specifieke vragen worden doorgestuurd naar de belastingdienst voor Vlaanderen of naar de dienst Onroerende Voorheffing van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Daarover heb ik vorige dinsdagnamiddag een rapportage gekregen van ABAFIM. Daarin werd met slides aangetoond dat het aantal klachten en vragen enorm is afgenomen. De Vlaamse Infolijn is vandaag in staat om te zorgen voor de eerste opvang, het triëren, het duiden van de vraag, het geven van informatie aan de hand van vaste scripts.

Indien men zichzelf vastrijdt, wordt de burger onmiddellijk doorgeschakeld naar de Vlaamse Belastinglijn. Daar wordt een dossierbeheerder ingeschakeld. Bij ABAFIM staat er een team klaar die op de specifieke vragen antwoordt. Er werd me bevestigd dat ze de binnenkomende stroom van vragen kunnen beantwoorden. Het spreekt voor zich dat de uitzonderingen de regel bevestigen.

Ter aanvulling vestig ik er uw aandacht op dat door de wet van 10 augustus 2001 houdende de hervorming van de personenbelasting artikel 252 van het wetboek van Inkomstenbelasting werd afgeschaft. Krachtens dit artikel kon de onroerende voorheffing met betrekking tot de persoonlijke goederen van de vrouw worden ingekohierd op naam van de man. Rekening houdend met het gelijkheidsbeginsel tussen man en vrouw werd deze bepaling geschrapt vanaf het aanslagjaar 2002.

Los van de gewijzigde situatie van het kadaster, dat voor de aanslag 2001 heeft gedaan wat in 1992 op gang werd gebracht, moesten we door de wetswijziging van het wetboek van Inkomstenbelasting sowieso de juiste naam vermelden op het aanslagbiljet. Het spreekt voor zich dat dit in het begin voor enige commotie kan zorgen. Ik reken erop dat de vaderlijke plichten ook in dit fiscaal dossier worden vervuld.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.44 uur.*